

opusdei.org

Prelato laiškas (2013 m. vasaris)

Tapdamas žmogumi Dievo Sūnus visiškai prisiėmė žmogišką prigimtį. Šiuo laišku Prelatas kviečia pažinti, bendrauti ir mylėti šventą Jėzaus Kristaus žmogiškumą, atsiskleidusį jo viešajame gyvenime, kurį pažįstame iš Evangelijos pasakojimų.

2013-03-18

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Apmąstydami begalinę žmonėms dovanotą Dievo meilę, kuri labiausiai pasireiškia Įsikūnijimo slėpinyje liekame giliai sujaudinti: taip pradeda mūsų Tėvas savo pamokslą „Šventumo keliu“. [1] Manau, kad mes taip pat trokštame patirti šį vidinį išgyvenimą, kai meldžiamės Tikėjimo išpažinimą. Su koku dėkingumu tai išpažįstame, kai teigiame, jog amžinasis Dievo Žodis įsikūnijo Mergelės Marijos iščiose veikiant Šventajai Dvasiai ir tapo žmogumi! Tardami šiuos žodžius giliai nusilenkiame, o du kartus per metus atsiklaupiame, „**nes šydas, slėpęs Dievą, atsiveria ir Jo negirdėta, nepasiekiamą paslaptis mus paliečia. Dievas tampa Emanueliu, „Dievu su mumis“.** Kai dalyvaujame Mišiose, kuriose skamba didžiųjų sakralinės muzikos kompozitorių kūriniai – sakė šventasis Tėvas neseniai vykusioje audiencijoje – (...) **iškart pastebime, kaip ši frazė išsiskiria, tarsi norint**

**universalia muzikos kalba
pabrėžti tai, ko negali išreikšti
žodžiai – didžią Dievo, kuris
įsikūnija, kuris tampa žmogumi,
paslaptį.“ [2]**

Ankstesnėmis savaitėmis liturgijos padedami sekėme Jėzaus žingsniais žemėje: pirmiausia Nazareto dirbtuvėse, paskui Judėjos ir Galilėjos keliuose. Siūlau jums, kad dabar, apmąstydami šią didžią Dievu tapusio žmogaus paslaptį, stabteltumėte ties įvairiais Viešpaties gyvenimo žemėje momentais. Nes Jėzus ne tik gimė kaip tikras žmogus Betliejuje, bet taip pat ir vaikščiojo tarp mūsų daugiau nei trisdešimt metų būdamas visiškai žmogiškos prigimties. Šv. Chosėmarija mus skatindavo dėkoti tam, kuris prisiėmė mūsų kūną su visomis pasekmėmis. Jis pabrėžė: „**Dievas ne apsivilko žmogumi, o įsikūnijo.**“ [3] Vatikano II Susirinkimas mums primena, kad Dievo Sūnus „dirbo

žmogaus rankomis, mąstė žmogaus protu, veikė su žmogaus valia, mylėjo žmogaus širdimi. Gimęs iš Mergelės Marijos jis tikrai tapo vienu iš mūsų, viskuo panašiu į mus, išskyrus nuodėmę." [4]

Mąstant apie Viešpaties gyvenimą labai svarbu „**įgyti nuostabą dėl šios paslapties, leisti apgaubiami šio įvykio didingumo: Dievas, tikrasis Dievas, visa ko Kūrėjas ėjo mūsų takais kaip žmogus, kad apreikštų mums savo paties gyvenimą. (plg. 1 Jn 1, 1-4)**“ [5] Su malonės pagalba pasinerkime į šio Dievo tapimo tobulu žmogumi pasėkmių apmąstymus. Jėzus mums parodo pavyzdį, kaip su tuo orumu, kurį jis mums laimėjo, galime elgtis bet kurioj situacijoje - kaip tikri Dievo vaikai. Liturginiais metais kaskart su nauja prasme prisiminkime jo pagrindines pamokas. Pabandykime priimti jas asmeniškai, stengdamiesi įgyvendinti

jas savo kasdienėse aplinkybėse: tai saugus kelias ir nėra kito, kad pasiektume šventumą, į kurį Viešpats šaukia visus krikščionis. Jis pats pasakė Evangelijoje: „*Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas (...) niekas neateina pas Tėvą kitaip, tik per mane.*“ [6]

Nuo pat jaunystės tiems, kurie prisiartindavo prie jo pastoracinio darbo (bei tiems, kurių jis ieškojo pats, idant galėtų priartinti prie Dievo, nes apaštalavime nėra atostogų), šv. Chosėmarija parodydavo taką, kuriuo einant galima sekti Kristų kasdieniame gyvenime. Dievas jam davė ypatingą šviesą, leidusią atrasti Kristaus gyvenimo Nazarete išganomąją prasmę, kuri, kaip teigia Katalikų Bažnyčios Katekizmas, „įgalina kiekvieną žmogų išgyventi bendrumą su Jėzumi visiškai kasdieniškuose dalykuose“ [7] Tai aiškiai pasakė Benediktas XVI

pripažindamas, kad mūsų Įsteigėjo elgesyje ir raštuose su ypatinga jėga šviečia dieviškos šviesos spindulys, glūdintis Evangelijoje, būtent dėl to, kad jis mokė, jog šventumas gali ir turi būti pasiekiamas įprastinėse krikščioniško gyvenimo aplinkybėse [8], susidedančiose iš darbo valandų, pasišventimo šeimai, profesinių ir socialinių santykių...

Išties Dievas į šv. Chosėmarijos širdį įdėjo: „***troškimą padėti bet kokios padėties žmonėms ir bet kokiomis sąlygomis suprasti, jog kasdienis gyvenimas gali būti šventas ir pilnas Dievo. Viešpats kviečia mus sušventinti įprastines kasdienes užduotis, nes būtent čionai atrandamas krikščioniškas tobulumas.***“ [9] Ir jį apšvietė, kad įsteigtų Opus Dei, *kelią į šventumą vykdant kasdienes profesines ir krikščionio pareigas.* [10] Opus Dei dvasia yra užtikrintas būdas tiems, kurie nori surasti Kristų, sekti Juo ir

mylėti Jį tarp žemiškų dalykų, visose žemės kryžkelėse.

Įsikūnijimo paslaptis mums kalba apie Dievo atsidavimą visai žmonijai. Dieviškasis Žodis, „**tapdamas kūnu panorėjo tapti dovana žmonėms, pats save atidavė dėl mūsų (...), prisiėmė mūsų žmogiškumą, kad padovanotų mums savo dieviškumą. Tai yra didelė dovana. Taip pat kalbant ir apie mūsų davimą, - sako Popiežius, - nesvarbu, ar ta dovana brangesnė ar pigesnė. Tas, kuris nesugeba duoti truputį savęs, visada duoda per mažai. Be to, kartais ieškoma būtent pakeisti širdį ir atsidavimo išsipareigojimą pinigais, materialiais dalykais. Įsikūnijimo paslaptis rodo, kad Dievas taip nedarė: jis nedavė tik kažko, o atidavė save patį per Vienatinį Sūnų.**” [11] To paties Jis laukia iš kiekvienos ir kiekvieno iš mūsų.

Mėnesio viduryje prasideda Gavėnia - ypač tinkamas laikas peržvelgti savo elgesį ir pažvelgti, ar esame dosnūs su Dievu ir su kitais dėl Dievo. Antrajame Pelenų trečiadienio skaitinyje, Tautų apaštalas mums perduoda nuo Viešpaties: „Aš išklausiau tavęs priimtinu metu, aš tau pagelbėjau išganymo dieną. Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!“ [12] Be to, tame pačiame laiške jis skatina mus tarnauti Dievui, visuomet būti: „*didžiai kantrūs sielvartuose, negandose, suspaudimuose, plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, budėjimuose, badavimuose; pasirodome tyrumu, išmintimi, pakantumu, gerumu, Šventąja Dvasia, neveidmaininga meile.*“ [13]

„**Šie apaštalo žodžiai** -, rašė šv. Chosėmarija, - **turėtų daryti jus laimingus, nes jie yra, kaip ir buvo anksčiau, jūsų – paprasto**

krikščionio pasaulio sukūryje – pašaukimo patvirtinimas, jumis su kitais, sau lygiais žmonėmis, dalijantis žmogiškojo gyvenimo entuziazmu, džiaugsmas ir rūpesčiai. Visa tai yra kelias į Dievą. O Dievas iš jūsų prašo visuomet veikti kaip jo vaikas ir tarnams. Tačiau šios paprastos gyvenimo aplinkybės taps dievišku keliu tikrai tada, jeigu mes iš tiesų pasikeisime, jeigu mes tikrai atsidosim. Nes šv. Paulius kalba sunkiais žodžiais. Jis prižada, kad krikščionio gyvenimas bus sunkus, pilnas rizikos ir nuolatinės įtampos. Kaip neteisingai mes suprantame krikščionybę, jeigu mėginame ją paversti į kažką žavingo ir patogaus! Tačiau taip pat neteisinga galvoti, jog toks gilus, rimtas gyvenimo būdas, kuris yra visiškai susijęs su visais žmogiškos egzistencijos sunkumais, tai tėra tik sielvartas, priespauda ar baimė. Krikščionis yra

realistas. Jo antgamtinis ir žmogiškas realizmas padeda jam priimti visus savo gyvenimo aspektus: liūdesį ir džiaugsmą, savo paties ir kitų žmonių kentėjimą, tikrumą ir abejones, dosnumą ir savanaudiškumą. Krikščionis visa tai patiria ir tam priešinasi žmogišku vientisumu ir iš Dievo gaunamomis jėgomis.”[14]

Prieš tęsiant, man atrodo būtina stabtelti prie minties: „Ar ruošiuosi gyventi šias savaites su atgailos dvasia? Ar trokštu viduje įsigilinti į Jėzaus Kristaus kančią? Ar atmetu apsimarinimų baimę?

Tik tada, kai krikščioniškai susitelkiame ties gyvenimo pakilimais ir nuosmukiais (kaip ką tik minėjau cituodamas mūsų Tėvą), kuriuose dažnai atsiranda kūrinio ribotumas ir kentėjimas, galime giliai suvokti žmogiškos būsenos realybę. Kad surastume prasmę rūpesčiams

bei nerimui, kurį gali sukelti gyvenimo negandos – skausmas, nedarbas, liga, mirtis – mums reikia nuoširdaus tikėjimo begaline Dievo meile. Tik įsikūnijusio Žodžio šviesoje viskas įgyja prasmę. **„Su Dievo Sūnaus Įsikūnijimu pradėtas naujas kūrimo darbas, duodantis baigtinį atsakymą į klausimą: „Kas yra žmogus?“. Vien tik Jėzuje visiškai atsiskleidžia Dievo planas žmogui.”** [15]

Šitai buvo labai aiškiai išreiškšta paskutiniame ekumeniniame susirinkime: „Iš tiesų žmogaus slėpinys aiškiausias tampa tik įsikūnijusio Žodžio slėpinyje. Mat Adomas, pirmasis žmogus, buvo ateisiančiojo, tai yra Viešpaties Kristaus, provaizdis. Apreikšdamas Tėvo ir jo meilės slėpinį, Kristus, naujasis Adomas, pačiam žmogui pilnai parodo, kas yra žmogus, ir atskleidžia jo pašaukimo kilnumą.” [16]

Mano dukros ir sūnūs, dar kartą raginu: stenkimės gerai pasinaudoti Evangelijos skaitymu, o kad taip ir būtų, viduje giliai apmąstykite mūsų Viešpaties gyvenimo epizodus. Šv. Chosėmarija mūsų visada prašydavo, kad neskaitytume šių pastraipų taip, tarsi jos būtų svetimos, bet įsijaustume į jas kaip jų veikėjai su savo silpnybėmis ir troškimu tapti geresni, prisipildyti nuostabos prieš švenčiausiąjį Jėzaus žmogiškumą ir remdamiesi jo dieviškąja stiprybe.

„Sėkti Kristumi- štai paslaptis. Būti šalia Jo taip arti, kad su Juo sutaptume, kad gyventume su Juo kaip pirmieji apaštalai. Jei netrukdytume malonei veikti, netrukus galėtume teigti, jog esame apsilikę mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi (plg. Rom 13, 14). *Viešpats atsispindi mūsų elgesyje lyg veidrodyje. Jei veidrodis yra geras,*

*toks, koks turi būti, jis atspindės
mieliausią mūsų Išganytojo veidą, jo
neiškreipdamas,
nesukarikatūrindamas, ir kiti galės
Juo žavėtis, Juo sekti.“ [17]*

Pirmosiomis eilinio liturginio laiko savaitėmis ir Gavėnios metu Bažnyčia mums pristato scenas, kuriose atsiskleidžia Viešpaties dieviškumas bei žmogiškumas. Kartu su dideliais stebuklais, kurie parodo Jo dievišką prigimtį, galime būti ir tikros jo žmogiškos prigimties liudytojais: kai Jis jautė alkį ir troškulį, fizinį nuovargį keliaudamas ilgose kelionėse iš vienos vietos į kitą, kai džiaugėsi suradęs širdis, kurios atsiverdavo malonei ir kai sielvartavo jei žmonės jo nepriimdavo. Pavyzdžiui, komentuodamas vieną iš tų momentų, šv. Chosėmarija sakė: „**Jis buvo alkanas; Visatos Kūrėjas, visų kūrinių Viešpats alkanas! Viešpatie, aš tau dėkoju, kad Dievo**

įkvėptas šventasis autorius primena šią detalę, tai skatina mane dar labiau Tave mylėti, žadina karštą troškimą žavėtis Tavo švenčiausiu Žmogiškumu! Perféctus Deus, perféctus homo, tobulas Dievas ir tobulas Žmogus, turintis kūną ir kraują, kaip jūs ir aš.“ [18]

Jei atkakliai eisime šiuo keliu nuo Nazareto iki Kryžiaus, mums labai plačiai atsivers dieviško gyvenimo durys. Priimdami Kristų kaip žmogų, išmoksime bendrauti su Juo ir kaip su Dievu, o su Juo ir per Jį – su Tėvu ir Šventąja Dvasia. Mūsų Steigėjas užtikrino, kad šventumo kelyje ateina momentas, kuriame širdis pajunta poreikį: **„skirti ir garbinti kiekvieną Dieviškąjį Asmenį. Taip siela atranda antgamtinį gyvenimą, kaip kad Dievo sukurta būtybė pamažu atranda pasaulį. Bendraudama su Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia, siela atsiveria**

***Dvasios gaivintojos veikimui.
Dvasios, kuri mums dovanoja
save, nors ir nesam nusipelnę, - tai
antgamtinės dovanos ir dorybės.“***
[19]

Šv. Chosėmarija dar pridėda:
***„Asketizmas? Mistika? Nesvarbu,
ar asketizmas, ar mistika. Tai
Dievo malonė. Jei stengiesi
medituoti, Viešpats neatsisakys
tau pagelbėti. Tikėjimas ir tikėjimo
darbai: darbai, nes Viešpats, - kaip
pastebėjai nuo pat pradžių ir kaip
jau esu pabrėžęs, - darosi vis
reiklesnis. Tai jau kontempliacija
ir vienybė: toks turi būti daugelio
krikščionių gyvenimas, nors
kiekvienam reikia eiti savo
dvasiniu keliu per kunkuliuojantį
pasaulį, o tų kelių yra begalė.“*** [20]

Šio mėnesio viduryje beveik tuo
pačiu metu, kai prasidės ir Gavėnia,
švenčiame Dievo įsikišimų į Opus Dei
kelią, sukaktis: tai 1930 m. vasario 14

d. ir 1943 m. vasario 14 d. Kalbant apie antrąją progą, praėjo jau septyniasdešimt metų nuo tada, kai Dangus palytėjo Opus Dei istoriją! Šią dieną dėkodami, troškime, kad mūsų maldos pasiektų Dievą per Švenčiausiosios Mergelės Marijos, mūsų Motinos, kurią vadiname *Mater Pulchræ Dilectiōnis*, Švelniosios Meilės Motinos, vardu, rankas. Šis titulas, kuriuo ją taip ypatingai pagerbė Bažnyčia, itin patiko mūsų Tėvui.

Po keleto dienų, vasario 19 d., yra mylimiausiojo kunigo Alvaro vardadienis. Turėdami omenyje tai, kad Bažnyčia pripažino jį įgijus heroiškas dorybes, prašykime jo užtarimo, melddami Dievą, kad ir mes mokėtume ištikimai eiti savo krikščioniško pašaukimo taku ieškodami, rasdami ir mylėdami Jėzų Kristų aplinkybėse, kurios lydi kiekvieną mūsų dieną. Dėkui Dievui, Opus Dei istorija turi ir kitų sukakčių,

kurias, esu tikras, kad išgyvensite taip, tarsi jos vyktų dabar. Kaip patardavo mūsų Tėvas: neleiskime, kad jos būtų tik paprasti prisiminimai, tarsi tai būtų pasenę įvykiai, tapę istorija.

Su meile jus laimina ir prašo maldu,
jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2013 m. vasario 1 d.

[1] Šv. Chosėmarija, *Dievo bičiuliai*, p. 294.

[2] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 2-I-2013.

[3] Šv. Chosėmarija, Meditacijos užrašai, 25-XII-1972.

[4] Vatikano II Susirinkimas, Pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, n. 22.

[5] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 9-I-2013.

[6] *Jn* 14, 6.

[7] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, 533 p.

[8] Benediktas XVI, Apaštalinis raginimas *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 48.

[9] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro šalį*, 148 p.

[10] Malda šv. Chosėmarijai

[11] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 9-I-2013.

[12] Romos mišiolas, Pelenų trečiadienis, Antrasis skaitinys (2 *Kor* 6, 2).

[13] 2 *Kor* 6, 4-6.

[14] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro šalį*, n. 60.

[15] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 9-I-2013.

[16] Vatikano II Susirinkimas, Pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, n. 22.

[17] Šv. Chosėmarija, *Dievo bičiuliai*, 299 p.

[18] Šv. Chosėmarija, *Dievo bičiuliai*, 50 p.

[19] *Ten pat*, 306 p.

[20] *Ten pat*, 308 p.